

Allah için dünyayı terk edene, maddi ve manevi dertlerin ilacı nevinden bir nimet bahşedilmesi, İsa Aleyhisselâm'a mı mahsustur? Yoksa genel bir kaide olarak düşünülebilir mi?

Dünyayı terk konusunda Mesnevi-i Nuriye'de şu ifade geçer:

“Dört şey için dünyayı kesben değil kalben terk etmek lazımdır. ...”(1)

Dünyayı kalben terk etmek, Allah'a yaklaşmanın ve ebedî saadet için daha çok çalışmanın temel şartıdır.

Bütün kamil zatlar, Halık'ın rızasına nail olmanın şartını **“halka, yani mahlukat âlemine gönül bağlamamak”** şeklinde tespit etmişlerdir. Şu var ki, manen terakki eden kimselere dünyanın da hizmet ettiği şu hadis-i kudsi ile sabittir:

“Ey dünya! Bana hizmet edene sen de hizmet et. Sana hizmet edeni de hizmetinde çalıştır (istihdam et).”(2)

Manevî dertlerin deva bulmasına vesile olacak kişilerin manen sıhhatli olmaları şart ise de maddi dertlerin tedavisinde durum farklıdır. Bu sahada ihtisas yapmış hekimler, manevi âlemleri ne halde olursa olsun, **Şâfi** isminin tecellisine vesile olabilirler. Onların manevi durumları ve makamları bu tedavi için gerekli şart değildir. Maddi dertlerin tedavisi için çalışan bir kimsenin manen hasta olması, istenmeyen, ama misalleri çok olan bir vakiadır.

Dipnotlar:

- 1) bk. [Mesnevii Nuriye, Habbe.](#)
- 2) bk. Ebu Nuaym, el-Hilye, 3/194.